

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1246/2022
24.11.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због два кривична дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милоша Марковића, поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К 872/21 од 13.12.2021. године и Вишег суда у Београду Кж1 150/22 од 15.08.2022. године, у седници већа одржаној дана 24.11.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милоша Марковића, поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К 872/21 од 13.12.2021. године и Вишег суда у Београду Кж1 150/22 од 15.08.2022. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду К 872/21 од 13.12.2021. године окривљени АА оглашен је кривим због два кривична дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру за која су му претходно утврђене казне затвора у трајању од по 8 (осам) месеци па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године.

Истом пресудом окривљени је обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка, о чијој ће висини бити одлучено посебним решењем када се прибаве подаци о висини тих трошкова, док су оштећени ББ и ВВ ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парницу.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1 150/22 од 15.08.2022. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног и првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Милош Марковић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев и донесе пресуду којом ће у целини или делимично укинути другостепену пресуду и предмет вратити на поновно суђење са напоменом да се нови главни претрес одржи пред измењеним судијом појединцем или већем или да у целости или делимично укине првостепену пресуду и окривљеног ослободи од оптужбе. Предложио је да се извршење казне затвора прекине до доношења одлуке о поднетом захтеву за заштиту законитости.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу у складу са чланом 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА, у захтеву наводи да се правноснажне пресуде заснивају на доказима на којима се не могу заснивати. Као незаконите доказе, бранилац означава кривичну пријаву поднету од стране Секретаријата за послове комуналне полиције број 355-33194/2017 од 08.06.2017. године и службену белешку сачињену од исте установе под бројем 355-33194/2017 од 03.06.2017. године. Бранилац наводи да ови докази нису могли бити коришћени у смислу члана 84. ЗКП у овом предмету, јер су прибављени супротно одредби члана 16. ЗКП и морали су бити издвојени из списка.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Из списка предмета и пресуде Првог основног суда у Београду К 872/21 од 13.12.2021. године произилази да је суд у доказном поступку поред саслушања окривљеног и испитивања бројних сведока, уз сагласност странака извршио увид у текстове из дневних листова „Блиц“ и „Курир“, пресуду Другог основног суда у Београду К 655/12 од 24.03.2014, пресуду Трећег основног суда у Београду Спк 301/19 од 16.12.2019. године и извештај из казнене евиденције за окривљеног од 13.12.2021. године.

Како према стању у списима, кривична пријава и наведена службена белешка, нису изведени као доказ на главном претресу и нису коришћени као доказ у кривичном поступку, самим тим ни правноснажне пресуде на њима нису засноване, то су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, од стране Врховног касационог суда оцењени као неосновани, а осим тога су и нетачни.

Указујући на исту повреду закона бранилац као незаконите доказе, на којима се пресуда не може заснивати, означава исказе сведока - комуналних полицајаца, дате пред јавним тужиоцем, када су им, приликом изјашњавања о околностима које представљају битне елементе кривичних дела за која се терети окривљени, презентовани наводи из кривичне пријаве и службених белешки.

Не стоје наводи захтева да су сведоцима - комуналним полицајцима ГГ и ВВ, пре или током испитивања, предочени наводи кривичне пријаве и службене белешке, што произилази из записника о њиховом испитивању пред Првим ОЈТ у Београду дана 20.10.2020. године, док из записника о испитивању сведока ББ од 09.02.2021. године, произилази да су овом сведоку предочени наводи кривичне пријаве у погледу времена када се критични догађај догодио. Међутим, сведок ББ, па и сведоци ВВ и ГГ испитани су на главном претресу, и то ВВ и ББ дана 08.07.2021. године, а ГГ дана 26.10.2021. године, у присуству окривљеног и његовог браниоца, чиме је обезбеђена контрадикторност поступка, односно могућност окривљеном и браниоцу да постављају питања сведоцима и испоштовано право на одбрану, коју могућност је одбрана окривљеног користила. Будући да су сведоци на главном претресу, када су биле испуњене све процесне претпоставке за њихово испитивање, изнели сва своја сазнања о догађајима у смислу њихових законских обавеза, а у оквиру сведочења и поновили наводе констатоване на записницима о њиховом испитивању пред јавним тужиоцем у току истражног поступка, њихови претходни искази пред јавним тужиоцем, не могу се посматрати као посебан доказ, због чега су наводи браниоца, којима указује на незаконитост ових исказа, оцењени као неосновани.

Неосновани су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује да су у погледу кривичних дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру учињене повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, истицањем да дела за која је окривљени оптужен и правноснажно оглашен кривим нису кривична дела и да је у односу на ова дела примењен закон који се не може применити, с обзиром да у конкретном случају може бити речи само о прекршају из члана 22. Закона о јавном реду и миру, јер радње које је предузео окривљени критичним приликама представљају увреде, а не ометање на други начин службеног лица у вршењу службене дужности и претњу да ће напасти на службено лице у вршењу службене дужности.

Основни облик кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру чини онај ко прети да ће напасти, покуша да нападне или нападне или на други начин омета службено лице надлежних органа из члана 2. овог закона у вршењу службене дужности.

Имајући у виду цитирани законски опис бића кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, то, по налажењу овога суда, из чињеничног описа кривичних дела утврђених у изреци правноснажне пресуде под тачком 1. и 2., и то да је: „окривљени АА дана 03.06.2017.

године на други начин ометао службена лица у вршењу службене дужности – комуналног полицајца Секретаријата за послове комуналне полиције Градске управе града ... ББ, на тај начин што су комунални полицајци вршили контролу такси возила, те пришли моторном возилу које је користио ДД од кога су затражили на увид документа, те се окривљени оштећеном ББ обратио речима „Немојте да га пишете“, на шта му је оштећени одговорио да га не омета у раду, а окривљени му се повишеним тоном обратио речима „П... једна, ти матер, пуши мимајмунчино једна,“, те му се унео у лице и шаком га ударио по руци“, као и да је „дана 24.12.2017. године...претио да ће напасти службено лице у вршењу службене дужности - комуналног полицајца Секретаријата за послове комуналне полиције Градске управе града ... ВВ, на тај начин што су комунални полицајци вршили контролу такси превоза па је оштећени ВВ пришао моторном возилу марке....рег. ознакакоје је користио окривљени и од истог затражио на увид документа, а окривљени се оштећеном обратио речима „Пуши ... ВВ, не дам ти документа, скини униформу да ти покажем ко сам, наћи ћу те у цивилу у граду, поломићу ти обе ноге и руке, п.... једна, мамицу ти ..., до колико сати радиш да те сачекам и поломим обе ноге, ја пошмрчем за вече твоју плату, п...смрдљива“, а при томе је био способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, свестан дела и да је исто забрањено, а чије извршење је хтео, јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама окривљеног АА стичу сва битна законска обележја два кривична дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, за која кривична дела је окривљени оптужен и правноснажно оглашен кривим, те нема места разматрању постојања прекршаја из члана 22. Закона о јавном реду и миру.

Ово са разлога јер су, супротно наводима браниоца окривљеног, у изреци правноснажне пресуде наведене и ближе описане радње извршења кривичних дела која су предмет оптужбе, а која се, када је у питању догађај од 03.06.2017. године и целокупно понашање окривљеног том приликом, огледају у ометању службеног лица на други начин у вршењу службене радње односно у онемогућавању службеног лица да другом лицу пише казну, док се када је у питању догађај од 24.12.2017. године састоје у претњи окривљеног да ће напасти службено лице у вршењу службене дужности и то упућивањем озбиљне, директне и конкретне претње да ће напасти на живот и тело оштећеног речима наведеним у изреци под тачком 2., а што је у конкретном случају довољно за постојање кривичних дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру. Стога су као неосновани оцењени наводи браниоца окривљеног којима се указује да дела за која је окривљени оптужен и правноснажно оглашен кривим нису кривична дела, већ прекршаји из члана 22. Закона о јавном реду и миру, а самим тим и наводи браниоца окривљеног којима се указује на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП.

У осталом делу захтева за заштиту законитости, наводима да током поступка није на несумњив начин доказано да је окривљени извршио кривична дела за која је оглашен кривим, анализирајући при томе изведене доказе посебно исказе сведока, те указујући на недостатке оптужног акта изношењем сопственог мишљења да су у оптужном акту преписани наводи кривичне пријаве, бранилац окривљеног оспорава и полемиче са чињеничним утврђењима у правноснажним одлукама и указује на погрешну оцену доказа,

дајући сопствену оцену изведених доказа која је потпуно другачија од оне дате у побијаним пресудама, а што није дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно његовог браниоца у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, па се Врховни касациони суд у оцену ових навода захтева није упуштао.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Биљана Синановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић